

Přistání na Titanu

Martin Štefko

Copyright © Bc. Martin Štefko, 2005, 2011

Všechna práva vyhrazena.

„Jdeme na přistání, Hanku,“ oznamoval Silvestr Harper, kapitán vesmírné lodi Darius a velitel modulu, s nímž právě chtěl bez potíží klesnout na povrch Saturnova měsíce Titanu.

„Rozumím, Slyi. Ozvěte se, až přistanete, ať můžu poslat zprávu na Zemi,“ řekl hlas z reproduktoru, který patřil Hanku Nowakovi, jedinému muži, který nyní Daria obsluhoval. Zbylí dva členové posádky letěli spolu se Slyem na palubě průzkumného modulu. Byli jimi chemik a bakteriolog Nikolaj Polokovski a expert na minerály a horniny Kevin Hamfield. V zájmu Bogotské dohody o vesmírných cestách bylo povinností nemít národnostně jednotnou posádku průzkumných lodí ani vesmírných stanic. Takže Harper se narodil jako Američan, Nowak jako Polák, i když za matku měl Američanku, Hamfield byl Brit a Polokovski Ukrajinec. Krásná světová mozaika, přesně jak si přál profesor Juan Flavio Mejidor, který dohodu sepsal a byl nadšeným antinacionalistou a také zastáncem jediného světového jazyka, a to angličtiny.

„Jasňačka,“ odpověděl Sly. „Končím,“ dodal ještě a vypořádal vysílač, aby veškerou energii modulu mohl použít pro přistání.

„Pamatuje si ještě někdo z vás, jak přistávala první sonda na Titan?“ zeptal se konverzačním tónem Kevin Hamfield, který se spolu s Nikolajem připoutal do sedaček a jen čekal, jak přistání dopadne. Jejich životy byly v rukou jediného muže. Slye pro tuhle misi vybrali proto, že je jedním z nejlepších vesmírných pilotů. Ale i tak měli strach.

„Myslíš sondu Huygens?“ řekl Nikolaj s úsměvem. „To už je snad šedesát let, takže si to určitě nepamatuju, ale něco o tom vím.“

„Jo, myslím Huygense,“ přisvědčil Kevin.

„A jak teda přistávala?“ ptal se Nikolaj stále s úsměvem. Moc dobře věděl, jak přistávala.

„Její nosná družice Cassini ji z oběžné dráhy Titanu vypustila a potom všechno záleželo jen na třech padácích. Kdyby se neotevřely, sonda by sebou křísila o zem a zbyl by z ní šrot.“ Při těch slovech Kevin i Nikolaj pokukovali po pilotovi.

„A víte co je prima, pánové?“ zeptal se Sly od řízení.

„Co?“ řekli chemik i mineralog zároveň.

„Že my nemáme žádný padáčky, kterými bysme se mohli zachránit.“ S rozzářeným úsměvem se na své spolukosmonauty otočil.

„Hele, radši sleduj ty svoje přístroje,“ vyhrkl Kevin, „nehodlám skončit jako ten, kdo jako první dopadl na Titan.“

„Klid, Keve, mám to pevně ve svých rukou,“ řekl Sly a rychle ubral tah brzdící trysky, čímž se modul propadl o několik metrů blíž k povrchu. Kevin i Nikolaj vyjekli. Sly se naopak rozesmál.

„Doprdele!“ zuřil Kevin. „Tohle si zkoušej v tréninkovém centru a ne ve vesmíru jeden a čtvrt miliónu kilometrů od Země!“

„Jasňačka,“ usmíval se Sly už jen pro sebe. „Jen zmlknete a nechte mě dělat mojí práci. Až přistaneme, já vás nechám dělat tu vaší.“

Kevin i Nikolaj skutečně zmlkli a jen s napětím očekávali, jak tahle první průzkumná výprava na Titan dopadne.

Sly sledoval nerovnosti na měsíci. Už se vznášeli jen pět kilometrů od povrchu, takže srovnával přistávací ramena podle reliéfu země, kterou monitorovaly snímače průzkumného modulu. Snažil se vybrat nejrovnější povrch, což v oblasti, do níž přistávali, neznamenovalo až takový problém. Nerovnosti terénu byly minimální. Povrch zde pokrýval led a díky bohu za to, že si vybrali zrovna tuhle oblast, protože velká část povrchu Titanu byla kapalná nebo alespoň hodně měkká.

Sly nastavil konstantní rychlost, kterou změnil až posledních sto metrů od země, aby se opravdu neroztržili. Tolikrát si tenhle manévr zkoušel v тренаžéru, že i nyní si připadal, jako kdyby byl na Zemi a jen měl snad posté znovu dosednout na imaginární povrch. Jen klid a

bude všechno v pořádku. A Sly ani nemrknul. Klidný jako sfinga. Ještě nikdy si nepřipadal tak klidný. Kontroloval naklonění modulu, vysunutí přistávacích ramen a chvílemi mrknul i na měřiče paliva, kyslíku a energie v bateriích. Ne, že by očekával nějaký problém, třeba že by zničehonic začal unikat kyslík, ale měl to prostě naučené. Raději závadu zjistit hned a nespoléhat se na alarmy, které ji mohou ohlásit později anebo vůbec. Pokud by zjistil, že mu některý z ukazatelů říká něco nevhodného nebo dokonce podezřelého, musel by udělat vše pro to, aby se vrátil na oběžnou dráhu, kde by je Darius vyzvedl. No, a kdyby se nemohli vrátit, ať už z jakéhokoli důvodu, snažil by se co nejbezpečněji přistát. Ale ještě předtím by odvysílal zprávu Hankovi, který by je mohl zachránit i z planety. Horší varianta. Kdyby se něco stalo, raději by se vrátil nahoru, protože tam by měli mnohem větší šanci na přežití.

Ani si nevšiml, jak rychle jejich let uběhl. Najednou ubíral rychlost trysek natolik, aby lehce, jako píрко, dosedli.

Poslední metry.

Sly zafixoval přistávací ramena a už jen čekal, až se setkají se zemí. Když se tak stalo, Nikolaj i Kevin si zhluboka oddechli. Měli to za sebou a žili! Oba dva v pořádku stanou jako první lidé na největším Saturnově měsíci, na Titanu, který jediný má svou vlastní atmosféru.

„Tak co, pánové, potřebovali jsme nějaký padáky?“ obrátil se usměvavý Sly na Nikolaje s Kevinem, kteří byli v obličejích úplně bílí.

„Ne, ale doufám, že tohle se v nejbližší době nebude opakovat,“ říkal Kevin a funěl přítom, jako kdyby se snažil překonat silnou, ale skutečně hodně silnou nevolnost.

„Asi tak,“ souhlasil Nikolaj. „Jedna věc jsou nácviky v тренаžeru a druhá je skutečnost, která se s nácviky nedá vůbec srovnávat. Já jsem vážně čekal, co se podělá. Bouchnou nádrže s palivem, upadnou nám ramena nebo cokoli jiného, co nás skoro určitě zabije.“

„A vidíte? Nestalo se vůbec nic,“ řekl Sly klidně a odepínal si pásy, aby uvolnil končetiny i celé tělo. Zapnul vysílač – doufal, že ani s ním se nic nestalo – aby mohl dát zprávu na oběžnou dráhu.

„Hanku, slyšíš nás?“ Všichni napjatě čekali, zda se ozve odpověď.

A ozvala se.

„Ani nevíte, jak rád, chlapi. To čekání bylo hrozný. Strašně se mi ulevilo.“

„Nám taky,“ zamumlal Kevin.

„Takže, přistáli jsme bez jakýchkoli potíží a ani po přistání přístroje nehlásí žádné závady,“ hlásil Sly Dariovi.

„Začíná to vypadat dobře,“ pochvaloval si Hankův hlas z reproduktoru. „Žádný potíže. Kéž by to takhle vydrželo až do konce.“

„Radši nesejčkuj,“ odvětil Sly. „Jsme rádi, jak to je.“

„Jo,“ souhlasil Hank. „Jak to tam na povrchu vypadá?“

Až teď si posádka průzkumného modulu uvědomila, že má skrz obdélníkový skleněný průhled nad řídicími panely krásný výhled na povrch planety. Jakmile se jich Hank zeptal, jak to tam vypadá, všichni se podívali ven a žasli. Byla to prostě nádhera. Daleko dopředu se táhla pevnina, pokud se tak ledová krusta měsíce dala nazývat, ale vidět bylo menší i větší jezera tmavého kapalného metanu, která se místy ztrácela v naoranžovělé mlze. Led na několika místech přecházel v jakousi horninu, z níž vystupovaly obří i malé balvany možná z pískovce, možná z něčeho úplně jiného. Několik jich leželo nedaleko lodí. Sluneční paprsky vytvářely na povrchu Titanu doslova úžasnou barevnou kompozici. Obyčejná světlá a tmavě hnědá se prolínala s oranžovou mlhou, která se mísila se světle zelenou a modrou. V atmosféře musely vznikat nějaké vzácné plyny, které mlhu na jejích okrajích zbarvovaly do těch nádherných světlých barev.

„Teda, pánové, tomu se říká paráda. Už jen kvůli tomuhle pohledu sem stálo za to letět,“ řekl Nikolaj a v jeho hlase byla slyšet jakási zbožnost. Jako kdyby před sebou měl něco

tak nádherného, co nemá štěstí spatřit každý smrtelník. A právě on se stal jedním z mála vyvolených.

„Tak co, chlapi?“ dožadoval se Hank své odpovědi.

„Hanku, to se nedá popsat. Je to prosně úžasný, můžeme ti poslat několik snímků, snad ti aspoň trochu naznačí, jaký to tady je.“

Sly skutečně nasnímal několik pohledů na povrch. Modul byl vybaven venkovními kamerami, které dokázaly odolat i dvou set stupňovým mrazům. Fotografie odeslal na Daria. Když si je Hank prohlédl, ozvalo se z reproduktoru několik zapísknutí.

„No, chlapi, musím říct, že máte štěstí. Navíc dva z vás se tam venku budou procházet! Hlavně nezapomeňte na pořádně teplý čepice, aby vám nenamrzla hlava. Ono takových sto sedmdesát pod nulou je přece jen znát.“

„Neměj strach, Hanku,“ řekl Kevin pobaveným tónem. „Oblečeme se, jak nejlíp budeme moct.“

„Jo, a ohlaste se, až budete mít nějaký nový záběry, analyzovaný vzorky nebo prostě cokoli, co budu moct poslat na Zem. Zatím jim odešlu tyhle fotečky. Myslím, že je budou zajímat, i když z průzkumných sond jich mají spoustu podobných. Ale nemyslím, že v takovéhle kvalitě. Prozatím se loučím a doufám, že na další novinky nebudu muset čekat dlouho.“

„Vynasnažíme se, aby ses tam moc dlouho nenudil, Hanku,“ zasmál se Kevin.

„Průzkumný modul končí,“ oznámil Sly a vypnul komunikační kanál.

„Asi se do toho pustíme, co říkáš, Niku?“

„Jo, je to tu sice hezký, ale nehodlám tu zůstat nijak dlouho.“

„Moje řeč, pánové,“ souhlasil Sly. „Nasoukejte se do těch speciálních skafandrů, naberte vzorky a zase se vraťte, ať tu nejsem moc dlouho sám.“

Kevin s Nikolajem se odpoutali od svých sedadel, odsunuli desku stěny modulu ukrývající skafandry, které jim po kolejničkách vyjely vstříc. Protože bylo ve válcovém modulu málo místa, musel se nejdříve obléci Kevin a až po něm i Nikolaj. Sly oběma zkontroloval těsnost skafandrů a když prohlídku ukončil s pozitivním výsledkem, podal Kevinovi dvě ocelové mechanické ruce, pomocí nichž budou sbírat vzorky. Kevin s nimi jako první vstoupil do přetlakové komory, která také skýtala prostor pouze pro jednoho muže. Sly mu popřál štěstí a zavřel za ním průchod. Zmáčkl tlačítko pro vypuštění atmosféry, a když mu dal Kevin znamení, pomalu otvíral výstup ven.

„Tak co, zvládneš to? Nemáš žádný problémy s výstrojí?“

„Nemám. A to si piš, že to zvládnou. Kvůli tomu jsem tady,“ řekl Kevin a sestoupil po titanových schůdkách na pevný povrch Titanu.

„Je to tu fakt prima,“ oznámil vesele. „Čekám jen na tebe, Nikolaji.“

„Už se řítím.“ Nikolaj převzal od Slye zavřenou krabici z odolného plastu, v níž se skrývaly přístroje pro odebrání plyných a organických vzorků. Nikolaj nemotorně přikráčel k průchodu do přestupové komory. Sly uzavřel venkovní výstup a navrátil do komory původní atmosféru. Potom Nikolajovi otevřel vstup a celá procedura se opakovala. Uzavření průchodu, vypuštění atmosféry, otevření venkovního výstupu a po Nikolajově dopadu na zem i následné uzavření. Když oba vědci stáli v pořádku venku, Sly si oddechl. Zatím šlo vše vážně skvěle.

„Pusťte se do práce, pánové. Kdybyste měli nějaký potíže, hned se vraťte.“

„Rozumíme,“ ozvalo se svorně.

Sly s jistou pýchou sledoval první dva muže krácející po povrchu Saturnova měsíce Titanu.

Před hodinou se vrátil na Zemi. Nebo lépe řečeno přistál na Zemi spolu s Hankem Nowakem a byl odvezen do střediska NASA, kde se o něj postarali. Zavřeli ho do nijak

krásné cely, kde ležel na tvrdém kavalci a čekal, co bude následovat. Věděl několik málo věcí. Pamatoval si celý svůj život, věděl, že se jmenuje Silvestr Harper, tohle vše věděl, ale nejbližší minulost byla pouze pojmem, nic si z posledních dnů nepamatoval, jen chvíli, kdy startovali z Floridy a měli namířeno k Titanu, ale to už je skoro měsíc. Ano, měsíc, před měsícem se vydali na měsíc. Hahaha, vážně vtipné!

Muselo se něco stát. Věděl totiž ještě něco. Na Titan letěli čtyři, ale vrátili se jen dva. Ti dva vědci s nimi na Zemi nepřistáli. Určitě nebyli v kabině, když jeho a Hanka vytahovali ven. Něco se stalo, tam někde ve vzdáleném vesmíru, ale on netušil co. Jen že dva z nich na to nejspíš doplatili. A také měl špatný pocit, že on v tom sehrál nějakou důležitou roli. Třeba za to mohl! Proto ho teď drželi v téhle místnosti, kde se nedalo nic urvat, nic rozbít, nebylo tu vůbec nic, čím by si mohl nějak ublížit. Trochu mu to připomínalo celu v blázinci, ale přece by ho nezavřeli do nějakého blázince?! Určitě se jednalo o místnost, kde se měl vyrovnat se zemskou přitažlivostí a vrátit se zpět do reálného života. Jenže tohle nesesedělo. Něco tu prostě smrdělo. Proč byl zavřený sám? Proč není s Hankem? A hlavně, kde jsou Kevin a Nikolaj?

Na chodbě se ozvaly nějaké hlasy. Někdo se k jeho dočasnému příbytku blížil. Otočil se směrem k ocelovým dveřím se skleněnou výplní, nejspíš z neprůstřelného skla, a bez kliky. Tohle vážně smrdělo. Jak se otáčel, mírně mu šklublo v oku, ale to už hlasy utichly. Ve dveřích to cvaklo a ony se otevřely. Objevil se v nich malý, obtloustlý mužík s kulatými brýlemi na nose a předčasně řídnoucími vlasy. Obličej se mu leskl potem.

Moje matka také vždycky hodně mastila, napadlo Sly nesouvisle.

Mužik si nesl židli, na kterou se posadil – pravou nohu přehodil přes levou –, a notes s nějakými poznámkami, který si rozložil na koleni. Sly jeho počínání sledoval, aniž by cokoli řekl. Ač ten člověk asi nechtěl, vypadal prostě hloupě. Tohle byl ten typ, kterému se ve škole posmívali a šikanovali ho a on si to všechno nechal líbit, protože byl prostě srábek a neodvážil se bránit, i když o tom jistě častokrát přemýšlel.

„Čemu se smějete, pane Harpere?“ zeptal se mužík kupodivu pevným a vyrovnaným hlasem. Kdyby Sly slyšel jen tenhle hlas, nikdy by si k němu nepředstavil takové tělo. Tohle byl hlas silného muže, muže, který ví, co chce a jde si za tím.

„Jen jsem si na něco vzpomněl,“ řekl Sly neurčitě.

„Na to, co se stalo na Titanu?“ zeptal se mužík a mírně pozvedl obočí.

„Ne, na to ne,“ odvětil Sly už bez úsměvu. „Kdo jste a co se stalo? Proč si nic nepamatuju?“

„Vůbec nic?“

„Nic z té mise. Kdo jste?“ opakoval svou otázku. „O co tu jde?“

„Jsem Chandler Swan a jsem tu proto, že mám vyšetřit, co se stalo na Titanu. Proč jste se vrátili jen vy a Hank Nowak.“

„Jste agent nebo nějaký vyšetřovatel?“

„Ne, jsem psycholog.“

„Cvokař?“ zatvářil se Sly nadmíru udiveně a posadil se na svém kavalci.

„Psycholog, pane Harpere, ne psychiatr.“

„No, ale proč na mě posílají vás? Co se proboha stalo?“ Slyovi znovu šklublo oko. Trochu si ho promnul. Nejspíš nějaký pozůstatek z pobytu ve vesmírné lodi.

„Sám jste to řekl, nepamatujete si, co se stalo, takže by tu obyčejný vyšetřovatel byl k ničemu.“

„Takže jste tu vy. A vy ze mě dostanete, co si nepamatuju, nějakýma chytrýma otázkama, díky kterým se mi, na co si nemůžu vzpomenout, vybaví.“

„Výtečná dedukce, pane Harpere. Přesně proto jsem tu.“

„A myslíte si, že uspějete?“ podíval se Sly na psychologa pochybovačně. „Jako že se mi jen řečma dokáže všechno vybavit?“

„Jsem si jistý, že jsem toho schopen. Muselo se stát něco, při čem jste o paměť dočasně přišel. Já se pokusím najít příčinu.“

„A tomu fakt věříte?“

„Jistě, už mnohokrát se mi to podařilo.“

„No, doufám, že se vám to povede i teď. Mě samotného by docela zajímalo, co se to tam dělo.“

„Ano, jistě. Nejprve bych vás mohl seznámit s tím, co my víme a vy nejspíš ne, co říkáte?“

Sly pokrčil rameny, ale lehce přikývl.

„Dobře. Víme tedy, že jste spolu s Kevinem Hamfieldem a Nikolajem Polokovskim přistál na Titanu. Tohle jste ještě Nowakovi zahlásil, ale potom jste se odmlčel. Nowak od vás neměl po tři dny žádnou zprávu.“

„Cože?“ zatvářil se Sly nevěřičně. „To přece není možné.“

„A vy si pamatujete, že jste mu něco posílal?“

Sly zavrtěl hlavou. „Ne, ale zprávy by se měly podávat po hodině, i když se nic neděje.“

„Jistě. Nowak se vás snažil kontaktovat, ale bez jakékoli odezvy.“

„Měl jsem vypnutý komunikační kanál,“ řekl Sly automaticky.

„Jak to víte?“ zaútočil hned Swan.

Slyovi škublo v oku, až se mu celé přivřelo. „No, vždycky vypínám komunikační kanál, abych šetřil energii.“

„Aha, jistě,“ pokýval hlavou Swan. Nedal na sobě nic znát. Jestli ho tato odpověď uspokojila, se dalo jen hádat.

„Nowak se s vámi tedy nespojil, ač to stále zkoušel. Samozřejmě o nastálé situaci informoval Zemi, ale ta mu nijak pomoci nemohla. Musel čekat, jestli se neozvete.“

„A já se nejspíš neozval,“ nadhodil Sly.

„Ne, dokud třetí den od vaší poslední zprávy neobjevil Nowak cosi na radaru.“

„Co?“

„Váš průzkumný modul, co jiného. Obíhal kolem Titanu jako družice.“

„Ale jak je to možný?“ Sly nevycházel z úžasu.

„To chci já vědět od vás. My netušíme, co se stalo. A jelikož vy si to nemůžete vybavit, jsem tu já, abych vám to připomněl.“

„Ale jak mi to chcete připomenout?“

„Dobereme se k tomu, nebojte. Budu pokračovat. Nowak k modulu vysílal signály, ale opět bez jakékoli reakce. Připojil modul k Dariovi a šel se podívat dovnitř. Zděsil se, když tam našel jen vás a ke všemu nehybného. Podle něj jste v tu chvíli vypadal úplně jako mrtvola.“

Slyovi najednou bleskla hlavou jasná myšlenka. Tak jednoduchá, až se musel znovu usmát. „Kamery, vždyť celý modul byl plný kamer, které všechno natáčely. Musely zaznamenat, proč jsem se vrátil jen já.“ Při představě, že přežil jen on, mu znovu silně škublo oko.

„Víte, to je další záhada? Všechny záznamy z venkovních i vnitřních kamer jsou absolutně k ničemu. Někdo je smazal.“

„Ale to přece ne...“ Sly se zamyslel. „Smazat se dají jen v samotném modulu. Musel jsem...“ nedokončil.

„Ano, nejspíš jste je smazal vy, ale náhodou si nepamatujete, nebo vás aspoň nenapadá, proč byste něco takového dělal?“

Sly si položil pravou ruku na ústa a zakroutil hlavou. Tohle bylo neskutečné! Proč by mazal záznamy? Přece by nezničil veškerý datový materiál jen tak! Co se tam stalo? Kdyby si jen vzpomněl! Proč si k sakru nemůže vzpomenout?!

„Řekněte, co si pamatujete? Popište mi misi od stratu až do poslední vzpomínku, kterou si vaše paměť uchovala.“

Sly se snažil. Vyprávěl o startu, o letu k Saturnu, který se mu rýsoval jasně, ale když se dostal na oběžnou dráhu Titanu, nemohl pokračovat. Nebylo kam.

„To je tedy vše? Až sem si misi vybavujete?“

„Ano!“ vykřikl Sly. „Víc už toho není. Mám v hlavě mlhu. Už víc prostě nevím!“

„Dobře, jen klid, pane Harpere. Teď vás tu chvíli nechám samotného, ať se uklidníte.“

„Kam jdete?“

„Jen si něco ověřit. Možná už vím, jak vás přinutit si vzpomenout?“

„Vážně?“ zatvářil se Sly rozmrzele. „A jak?“

„Počkejte tu prosím,“ nereagoval Swan na otázku.

„Jako kdybych měl kam utéct,“ zašklebil se Sly křivě.

Swan odešel a kosmonaut zůstal sám. Cítil se strašně. Měl pocit, že za to může on. Že on je příčina toho, že dva jeho kolegové a přátelé se nevrátili, že on nějak zničil jejich životy. Proč si na to nevzpomíná? Proč? Jen jedna blbá vzpomínka! Musel tam být! Musel to vidět, tak proč, do háje? Nic! Nepomáhalo, ani když se skutečně snažil vzpomenout. V rozmrzelém a vzteklém rozpoložení zůstal až do chvíle, než se Swan vrátil.

Psycholog vešel a jeho tvář znovu neříkala nic. Jen že je zatraceně horko. Když dosedl na svou židli, kterou předtím odnesl a teď znovu přinesl, otřel si čelo kapesníkem.

„Tak co? Už víte, jak to ze mě dostat?“

„Uvidíme,“ řekl Swan neurčitě. „Zkusme si představit, co se asi dělo, když jste přistáli, ano?“

„Pro mě za mě, jestli to nějak pomůže.“

„Dobře, co by se tedy asi tak dělo, kdybyste přistáli?“

„Poslali bysme o tom zprávu, Hankovi, ten by jí předal dál na Zemi.“

„A to se také stalo, to víme, ale co potom?“

„Vypnul bych komunikační kanál a Kevin s Nikolajem by se navlékli do skafandrů a šli by ven, aby sebrali nějaké vzorky.“

„Ano, a vy byste jako jediný zůstal v modulu a čekal, až se vrátí, abyste je mohl vpustit zpět. Ale tohle se nejspíš nestalo.“

„Asi ne,“ utrousil Sly.

„Dobře, teď vám dám verzi toho, co se dělo dál. Svoji verzi. Pak mi řeknete, co si o ní myslíte, souhlasíte?“

Sly se na Swana zamyšleně podíval. Tohle se mu moc nelíbilo, ale co měl dělat? Pomalu, jako by opatrně, přikývl.

„Napadlo mě, že oni byli venku v cizím světě, na jiné planetě, pokud Titan tak mohu nazvat, a sbírali si svoje vzorky. Tamhle kus skály, tamhle trochu bahýnka, nějaké plyny v atmosféře, kousky ledu. A vy jste zatím seděl v modulu a díval se na ně, jak pracují. Díval jste se, ale najednou se něco stalo, najednou vám na mysl přišel podivný nápad. Co takhle tam ty dva nechat? Co by se stalo?“

Sly na Swana vyvalil oči. „Co to žvaníte? Tohle přece... To snad nemyslíte vážně?“

„Nepřerušujte mě, nechte mě domluvit.“

„Ale...“

„Ticho!“ rázně psycholog přerušil Slye. Zabralo to. Sly zmlknul. Nedokázal nijak zareagovat.

„Napadlo vás, že je tam necháte a také jste to realizoval.“

„Ale proč?“

„Jednoduché. Byli jste v kosmu a z toho obrovského prostoru, samoty a vzdálenosti od Země na vás dosedlo chvilkové šilenství. To se stává.“ Swan to řekl, jako kdyby to bylo něco úplně normálního. A pro něj možná skutečně bylo.

„Hermeticky jste uzavřel průchody, zažehl trysky a hodlal odletět. Ale oni si toho všimli. Doběhli k modulu, který už se možná pomalu zvedal. Byli zděšení. Necháпали. Nevěřili. Možná bušili do konstrukce modulu. Domáhali se toho, abyste přestal, abyste zase přistál, ale vy jste to neudělal. Zachytávali se za přistávací ramena, ale vy jste se jen smál, když z nich odpadávali zpět na zem a křičeli. Možná jste slyšel jejich křik, nejspíš jste nevypnul jejich komunikační kanál. A smál jste se. Smál jste se jako blázen, kterým jste se na těch několik okamžiků stal.“

Když Sly tohle poslouchal, jeho tik v oku zesílil natolik, že si ho musel přikrýt rukou.

„To není pravda!“ křičel. „Takhle se to nestalo!“

„Tak jak se to stalo? Co se stalo?“ křičel i Swan.

„Napadlo je to!“ vykřikl Sly zděšeně. Kolem oka mu začala vytékat krev, jak mu praskla žilka.

„Co je napadlo?“ nepřestával Swan.

„Titan! Titan je napadl!“ zaječel ještě Sly, než se zhroutil. Klesl k zemi zničený, z očí mu tekly krvavé slzy. Na jedno oko vůbec neviděl. Otrásal se ve vzlycích, nebyl schopen jediného dalšího souvislého slova, jediného řízeného pohybu.

Swan vyběhl ven z cely, aby přivedl pomoc. Když dva muži na nosítkách Slye odnášeli, řekl Swan zničenému kosmonautovi: „Je mi to líto.“ Z jeho hlasu bylo znát, že je mu to skutečně líto. „Dělal jsem jen svou práci.“ Ale psycholog neměl jistotu, jestli ho Sly slyší. Pacient dostal sedativa. Ale stejně se mu musel omluvit. On skutečně dělal svou práci a věděl, jak ji má dělat, aby dostal, co musí. I tentokrát se mu to podařilo. Stačilo si jen všimnout maličností, skoro neviditelných změn. Sly měl tik a podle veškerých možných záznamů nikdy žádný neměl, takže k němu musel přijít během mise. A Swanova dedukce byla naprosto správná. Tik byl zapříčiněn jistou strašnou událostí, již byl Sly svědkem. Pak už jen stačilo, aby Swan řekl něco, co vzpomínky na tu strašnou událost vrátí. A to se podařilo.

Když se Silvestr Harper a Chandler Swan za týden setkali znovu, Swan se znovu omluvil. Sly si pamatoval vše a vypadal hodně zdrceně. Jedno oko měl přelepené měkkým polštářkovým obvazem.

Nikdo ještě netušil, co se stalo. Chtěli mu dát týden na dostatečné uklidnění a potom k němu Swana poslali znovu, aby z něj dostal, co zapříčinilo, že se na Zemi vrátili jen dva muži místo čtyř.

Sly opět seděl na lůžku, tentokrát nemocenském, a Swan na židli, kterou si k posteli přitáhl zpod okna. Svoji stoličku kdesi nechal. Swan Slye vyzval, aby začal a on automaticky, bez jakýchkoli pocitů a změny výrazu odvyprávěl, co se podle něj přihodilo.

Sly s jistou pýchou sledoval první dva muže kráčející po povrchu Saturnova měsíce Titanu. Šli pomalu, protože skafandry nebyly zrovna nejvhodnější pro rychlé pohyby. Jejich konstrukce měla především zabránit tomu, aby venku umrzli, takže se s jistou horší pohyblivostí museli smířit.

Kevin se zastavil u jednoho z větších kamenů, aby z něj odebral vzorek pro analýzu horniny. Přiblížil k němu mechanickou ruku, aby pomocí malé řezačky na jejím konci odštípl kousek kamene, ale když pilka do kamene zajela, ovzduší prořízl neskutečný jekot, který byl slyšet až do Slyova modulu. Jekot byl tak silný, že Kevin i Nikolaj odhodili své nástroje, aby si ve zbytečném gestu zacpali uši. Samozřejmě nemohli, hlavu měli ve skafandru.

Sly sledoval monitory, díval se průhledem ven, ale netušil, co způsobuje ten jekot. Ale jedno věděl, rozhodně to nebyly přístroje v modulu.

Kevina kámen napadl prvního. Sly zřetelně viděl, jak se kámen rozbil, jako ten malý brouček, který se před nebezpečím zabalí do kuličky a potom se znovu rozvine – svinka, jistě. Rozbalil se a odhalil své tělo. Slyovi na mysli hned vytanula fakírská představení, kdy si tihle muzíci lehali na postel z hřebíků. Přesně takhle vypadal povrch těla toho kamene. Ne, žádného kamene! Tvor sice vypadal jako kamenný, ale rychlost, s jakou se na Kevina vrhl, byla ohromující. Přiřítit se k němu pohyby píďalky a potom na něj skočil stranou těla, která připomínala jehelníček.

Sly jen viděl, jak tvor vědce celého obalil i s jeho skafandrem. Nevěděl, jestli to, co vidí, je pravda nebo ne, ale měl jasno v jednom – musí zmizet. Nemůže tady zůstat, nemůže dopustit, aby se to vrhlo na modul a zničilo jedinou možnost úniku. Nedbal Nikolaje, který k modulu doběhl, všiml si jen přístrojů. Musel vypnout všechny komunikační kanály, aby neslyšel skřeky umírajícího Kevina a Nikolaje, který prosil o to, aby ho pustil dovnitř.

Zážeh! A už se odlepil od země. Naposled se podíval ven. Kámen, který zaútočil na Kevina, ještě neskončil s konzumací. Ale mnohem děsivější byl pohled na Nikolaje, k němuž se blížila trojice tvorů. Vědec se jim snažil unikat, ale dlouho mu to nevydrží.

Sly se vrátil ke svým přístrojům. Jeho obličej se proměnil v pitvornou masku šílenství.

Smazal veškerá data, která nasnímaly kamery modulu. Tohle nesmí nikdo vidět! Nikdo nesmí vidět, jak ho tam nechal. Jak tam nechal živého člověka! Překonal gravitační pole Titanu, dostal se na oběžnou dráhu a zkolaboval. O tři dny později ho objevil Hank Nowak na své radaru.

Pozdě večer toho dne, kdy vyslychal Silvestra Harpera, seděl Swan ve svém houpacím křesle na verandě svého domku na skalách nad Atlantikem. Pozoroval hvězdy. A přemýšlel.

Harpera nejspíš zavrou do blázince. Poté, co dokončil vyprávění, se znovu zhroutil. Museli mu dát další sedativa. Pro něj už cesta skončila.

Swan podal hlášení vyšetřovatelům. Když si ho přečetli, bylo mu jasné, že nevěří ani slovu. Harper je cvok. Tečka. Na Titanu se něco stalo a Harper to psychicky neunesl. Tuhle povídačku si vymyslel, aby vina nepadla na něj nebo prostě proto, že se mu v hlavě všechno slilo dohromady. Ale Swan takový pocit neměl. Jak pozoroval hvězdy, přemítal o tom, jestli skutečně existují nějaké mimozemské rasy, které jsou úplně odlišné od těch pozemských. Proč by nemohla jakási forma života existovat i na Titanu, kde atmosféra je tvořena pro člověka nedýchatelnými plyny a teplota se pohybuje okolo mínus sto sedmdesáti stupňů, kdy pozemské organismy umírají? Pokud jsou tohle podmínky nemožné pro život organismů ze Země, nemohou to být podmínky pro život naprosto jiných organismů? Něčeho natolik vzdáleného, aby si lidé o člověku, který to viděl, mysleli, že je blázen?

Swan se ještě nějakou dobu díval vzhůru ke hvězdám, ale nakonec ho noční zima zahнала dovnitř.

Bez odpovědí na otázky.